

Vůdčí postava Blood Axis, Michael Moynihan, tak trochu své fanoušky napínal. Uběhl více než rok od doby, co avizoval práci na novém albu. Deska, se kterou po dlouhé odmlce Blood Axis přichází, nese příznačný název – Born Again („Znovuzrozen“) a ještě příznačněji bylo její vydání naplánováno na „Easter 2010“, tedy velikonoce. Pochopitelně ne ty křesťanské – a je jisté, že takové načasování má z hlediska repertoáru Blood Axis hluboké duchovní konsekvence a dopady. Je tu nové album legendární kapely a prakticky dlouholeté stálice dark folkové/post-industriální scény. A stojí opravdu za to.

Co se změnilo? Blood Axis vystupovali na celé řadě kompilací a splitů, ovšem do povědomí fanoušků se zapsali zejména počiny „*The Gospel of Inhumanity*“ a „*Blot Sacrifice in Sweden*“. Charakteristický zvuk a aranžmá, založené na monumentálních (a silně do temnoty laděných) neoklasických kompozicích, vzalo zčásti za své. Deska „*Born Again*“ je více než která deska vydaná v historii Blood Axis originální – mísí se v ní dark folk s lidovými motivy a psychedelickým rockem. Na druhou stranu ani o klasický zvuk BA, který už ale trochu nudil, na nové desce nepřijdeme. Takže tady kromě psychedelických kytar, hrajících úmyslně zastaralé rytmy, bicích a smyčkových nástrojů nalezneme například tradiční irský buben bodhrán, nebo anglické dudy.

Poslední jmenované byly využity pro vytvoření jedinečného kontrastu v songu *Mâdhu* (což je bájný nektar hinduistických mýtů). Mísí se zde opravdu rozličné věci a to desce jako celku dodává jedinečnou atmosféru. Za pozornost stojí zejména balada *Wulf und Eadwacer*, což je typický neofolk, reprezentovaný takovými stálíci jako Forseti, nebo Darkwood. Naopak nádherný a monumentální Vortex je z poněkud jiného těsta a vrací nás někam do časů „*Gospel of Inhumanity*“. Ale jsou zde i svižnější momenty – například mírně pochodová skladba *Churning ang Churning*. Navíc je nutno přičíst Moynihanovi k dobru, že na novou desku zařadil i některé skladby (*Erwachen in der Nacht*) z nedávného splitu s hudebníkem Andrewem Kingem, věnované raně středověké německé poezii. Takže se na desce setkáme i německým jazykem.

Nezdá se vám, že je to sice všechno krásné, ale že něco chybí? Něco jako „Hail black shirts! My comrades!“? Nebojte se, Moynihan vás o pořádnou dávku provokace nepřipraví ani na svém posledním albu. Tím kouskem, který míří do pomyslných nebezpečných končin, že sympatická skladba *Song of Comrade*, založená na anonymní básni, jejíž autorství bylo v minulosti mylně připisováno známému esoterikovi se sympatiemi k hitlerismu, Migueltu Serranovi. Ve skutečnosti jde o vyznání německého vojáka, bojujícího v pekelných východních frontách. Překrásné a na venek až dojmavé verše, ovšem nejsem si jist, jestli jejich obsah, tedy „civilizační mise“ árijské elity v rozlehlých pláních sovětského Ruska, je něco co by nás mělo zajímat více, než jen jako kulturní počin na scéně, kde se prostě s takovými pózami musí počítat.

V každém případě Blood Axis překvapili. Elitářské album je plné skepse, frustrace ze světa, který opustili všichni bohové a bojového ducha. Ten ale překvapivě nepůsobí vtíravě. Je sympatické, že Blood Axis, skupina, která se rozhodně netají tím, že své poslání nechápe výlučně ve sféře bavení ostatních kvalitní muzikou, se neuchyluje k prvoplánovým

okázalostem, které mají přilákat kupce, ale jde spíše do hloubky a zlepšuje se po stránce kvality. Přepočteno na čísla – 90%, ale to jen proto, abychom se časem dočkali dalšího pokračování.

Label: Storm / Tesco.

Year: 2010.

Style: Neofolk /Celtic / Folk Rock.

Format: CD.

Blood Axis na Myspace.